

give sig til at hugge Sten ved Vejene — og ser man vel nogensinde det?“ Atter en Kunstpavse og et triumferende Blik, under hvis Vægt de overbeviste Boelsmænd beskæmmet sænkede deres Øjne mod Gulvet. „Og hvad bliver Følgen? Hvad er det f. Eks. for Varer, disse saakaldte Brugsforeninger byder deres Kunder? Lutter Udskudsting naturligvis, . . . halvfordærvede Sager, som ingen Grossist vilde vove at byde en udlært Købmand. Vil de Herrer f. Eks. behage at kaste et Øje paa disse Risengryn, af hvilke jeg nylig har faaet et større Parti hjem. Jeg gad nok se den Brugsforening, der er istand til at levere en saadan Vare. Ikkesandt! Betragt kun nøje hvert enkelt Gryn. En enestaaende Kvalitet. Lutter Fedme, lutter Næringsværdi! . . . Ønsker maaske nogle af de Herrer et Par Pund til Prøve?“

Købmand Villing havde saaledes i det sidste Par Aar hørt til Provst Tønnesens svorne Tilhængere. Han havde indset, at med denne Mands Magt og Myndighed i Sognet stod og faldt hans egen Eksistens her. Efterretningen om Kapellanens Forlovelse havde derfor ramt ham som et Næveslag for Brystet; han havde bogstavelig maattet snappe efter Luft. Det stod ham øjeblikkelig klart, at Skibberupperne hermed havde faaet Trumf Es paa Haanden. Rigtignok forlød det, at Provsten havde indgivet en Klage over Kapellanen til Bispen og hos denne anmodet om Hr. Hansteds øjeblikkelige Forflyttelse; men man kunde sige sig selv, at Skibberupperne ikke vilde lade denne Udæskning ubesvaret. Efter nogles Paastand skulde Væver Hansen da ogsaa med sit sædvanlige skadefro Smil have ytret, at nu blev der ikke Fred i Sognet, før Provsten var jaget ud af Vejlbys Præstegaard, — og hvad Væveren smilende lovede, plejede han at holde.

Med en mismodig Hovedrysten gik Villing ind i sin Butik, hvor han efter Sædvane lod sit onde Lune gaa ud over Butiksdrengen, et magert og kælderblegt